

Petr  
Vyhlídka

Zmizení  
doktora  
Fausta



PETR VYHLÍDKA

ZMIZENÍ DOKTORA FAUSTA

[www.fext.cz](http://www.fext.cz)

2006

copyright © Petr Vyhlídka 1987, 2001  
cover art © Petr Vyhlídka  
napsáno 1987, přepsáno 2001  
poprvé na veřejnosti Bezejmenná stránka, leden–únor 2001  
toto vydání: září 2021

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, protože všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady, padají jen a jen na autorovu hlavu. Vyváženo cenou.

Bez ohledu na cenu a osobnost autora, který je zároveň vydavatelem, platí i pro tuto knihu zákon, a žádná její část tudíž nesmí být rozšiřována bez písemného souhlasu majitele práv.

---

## OBSAH

[kapitola první](#)

[kapitola druhá](#)

[kapitola třetí](#)

[kapitola čtvrtá](#)

[kapitola pátá](#)

[kapitola šestá](#)

[kapitola sedmá](#)

[kapitola osmá](#)

[kapitola devátá](#)

[kapitola desátá](#)

[kapitola jedenáctá](#)

[kapitola dvanáctá](#)

[kapitola třináctá](#)

[kapitola čtrnáctá](#)

[kapitola patnáctá](#)

[kapitola šestnáctá](#)  
[kapitola sedmnáctá](#)  
[kapitola osmnáctá](#)  
[kapitola devatenáctá](#)  
[kapitola dvacátá](#)  
[kapitola dvacátá první](#)

---

## kapitola první

Bouchly dveře. Do výčepu se vřítíl unikátní frajer Jaroslav Majer, vypadal rozháraně, a především značně neseriózně, což je v případě této opory místních vědeckých kruhů úkaz zvláštní, ba přímo precedentní – pokud si pamatují, tak naposled se v podobném stavu nacházel před hezkou řádkou let na gymnáziu, když zjistil, že mu někdo uzmul veškeré taháky, pečlivě připravené na za pět minut nastávající maturitu písemnou.

„Víte, co se stalo?“

Slušnost zdravítí při příchodu zřejmě mezi pozdější absolventy Karlova učení nepronikla.

„Bůů.“

„Víte, co se...“

Seznal, že je pozornost obrácena na něj, Mirčino zabučení přeslechl, stačil mu houf vzhlížejících obličejů.

„Zmizel Faust.“

Vzhlížející obličejje nasadily nechápavé výrazy. Ne, tohle nebyla zrovna zpráva, která by nás dokázala vyvést z míry, natožpak zvednout ze židlí. To, že Faust mizí, je naprosto normální věc, ten člověk vlastní rozsáhlé a početné příbuzenstvo, rozlezlé po všech končinách zemí Koruny české, jakož i po bývalých koloniích. A občas, jak rodinné vztahy velí, je jezdí navštěvovat. Většinou bez ohlášení.

„Zřejmě se koná zabíjačka v Prostějově,“ usoudila Mirka a chystala se vrátit k načatému hovoru. Majer se nedal.

„Jenže nenechal klíč u domovnice, což dělá úplně vždycky,“ našel konečně volnou židli a vtláčil se mezi nás. „A to nejni všecko.“

„Zmizela i domovnice,“ snoval jsem fabuli příběhu.

Posel zvláštní zprávy se nenechal vyvést z míry.

„Ve stropě má díru!“

Ztichli jsme, protože tohle už za pozornost stálo.

Je načase zvolnit tok vyprávění a představit aspoň některého z

aktérů tohoto tak slibně se rozvíjejícího příběhu. Nezačnu ničím a nikým jiným než osobou vypravěčovou, jež stává se v tento okamžik personou numero uno, neboť jen ona může cosi vysvětlit, něco opomenout a soustředit posluchačovu pozornost na věci podstatnější. Tím vypravěčem jsem tedy já a jedinou kvalifikací pro tento zločin je absolutní nestrannost. A protože nic víc zajímavého na mé osobě není, přejdeme raději k dalšímu bodu.

Faustův dům – čímž není myšlena ona novoměstská kulturní atrakce, nýbrž letitý vinohradský činžák, je možná dosti zchátralý, ale stropní defekt by tu byl – vyjma pádu meteoritu – přece jen vyloučen. A protože Majer by nikdy neřekl *Má ve stropě díru*, bez toho, aniž by dotýčný otvor viděl, museli jsme prostě věřit.

„Vodnes‘ ho čert,“ ozval se od vedlejšího stolu novopečený důchodce Vodrážka, který obvykle naše sezení odposlouchával. Stejně jako my jsme měli v útulné hospůdce vyhrazený stůl u okna, na který nezištný dobrák Fajfr už léta pokládá vlastnoručně psanou cedulku RESERVÉ, tak i Vodrážka okupuje nejméně jedno geologické období jednu jedinou židli, do jejíhož opěradla kdysi v nestřežené chvíli vyryl nožem nápis VODRÁŽKOVÉ REZERVÉ. Tehdy to sice Fajfra vyvedlo na nějaký čas z rovnováhy, ale protože zločincova příkladu nikdo nenásledoval, přestal po čase nadávat a jen občas důchodci pohrozil odsunem bez návratu.

„Dědku,“ zpražil ho pohledem Karel, „Jednak se neposlouchají cizí rozhovory, a za druhý, čerti nejsou.“

„Vyhyhuli,“ snažila se o kompromis Jana, která rozpoznala symptomy začínající vleklé a zavádějící debaty.

„Ani jedno, ani druhý,“ odsekl Vodrážka, „Nevyhyhuli a jsou. Já bych vám moh‘ vykládat, vy vědecky vzdělaná inteligence.“

Občas nás tak tituloval, nezapomínaje dodat, že on je inteligent od přírody a nepotřeboval na to žádné školy.

„Nechcete nám snad tvrdit, že jste nějakýho potkal,“ uškříbl se Majer. Dělat to neměl. Vodrážka si přisunul židli, vynutil si místo u stolu i na něm, kam postavil svůj püllitr.

„Logicky, nedochůdčata, logicky. Co vás na těch školách učeje‘? Když se někdo jmenuje Faust, tak je evidentně předurčen k tomu, aby ho odnes čert, ne? A když někoho musí zákonitě vodnýst čert,

pak čerti existují.“

„Takže nositel jména Einstein musí zákonitě dostat Nobelovu cenu, i kdyby pěstoval ředkvičky?“

„Třeba dostane. Malej příklad, mládeži. Takový jméno Burian je kupříkladu srostlý s kumštem. Vezměte si to: Vlasta Burian blahý paměti, E. F. Burian, Zdeněk Burian, Jan Burian. Herec, muzikant, malíř a zase muzikant. To vám nestačí?“

Stačilo. V tu chvíli nám totiž došlo, že si z nás dělá legraci.

„Zatracenej dědku!“ vyjel Karel.

„No no. Dobře, tak čerti neexistují. Leda tak duchové, ale to je vo něčem jiným...“

„Ani duchové,“ nedal jsem se pro změnu já.

„Jak se to vezme,“ namítl Vodrážka. „Četli jste Součka? Jo, já zapomněl, pro pány vědátoři je to fantasmagorie.“

„Tak to zase ne!“ zamračil se Karel, který kromě vědeckých publikací nečetl nic jiného než spekulativní spisy a ve volných chvílích se rád hádal s docentem Křivým, skeptikem non plus ultra a Karlovým pravým opakem.

„No tak co třeba *etiäinen*?“ nadhodil důchodce, trefil správnou přehlásku i Karla, který návnadu okamžitě lapil.

„To nejsou duchové, to je... to je...“

„Je jedno, jak tomu budu říkat. Když si řeknu, že existuje bůh a náhodám budu říkat boží zásahy, tak pro mě bude bůh existovat.“

„Bůh neexistuje,“ ozval se antiteista Majer, další Vodrážkův zásah.

„To bylo přirovnání.“

„Jen jestli. Bůh i duchové jsou nesmysl,“ odsoudil Vodrážku Majer a zamával na Fajfra, dožaduje se piva. Karel rozvinul myšlenku o laponských zjeveních jakožto bioplasmatickém duchovnu, Majer spustil říznou filipiku proti pověrám, jež zdržují vědeckotechnickou evoluci a tahají lidstvo do bahna tmářství, věčná opoznice Mirka se také nedala. Za chvíli se dohadoval – pěkně každý o svém voze – celý stůl. Jen já mlčel a Vodrážka, kterému se povedl pěkný rozvracešský zásah, se usmíval. Nad tím vším požadoval hromovým hlasem Fajfr informaci o tom kdože chtěl to pivo, protože byla senzační novina o zmizení doktora Fausta odsunuta na pozdější dobu.

Jako neaktuální informace pak zapadla v zapomnění, takže se vlastně vůbec nic nestalo.



---

## kapitola druhá

Výzkumný ústav, v němž Karel, Mirka, Jana a Jarda Majer pracují a do něhož jsem kdysi toužil proniknout i já, patří mezi reliktní pracoviště Akademie věd. Sídlí v několika suterénních místnostech, je dokonale zapomenut ministerskými úředníky i nadřízenými orgány a zabývá se exobiologií. Oni tomu sice říkají jinak, ale mě neoblafnou. V laboratoři, která je jádrem podzemních prostor, mají akvárium s nedýchatelnou atmosférou naší spanilé sousedky Venuše, o jejíž napodobení se snažili několik předchozích let, a tu teď krmí pozemskými řasami, nazývajíce to řízenou panspermii. Pyšní se svým podle všeho světovým prvenstvím a když je nikdo neposlouchá, nazývají se potomky Arrhenniovými. Právě švédský učenec Svante Arrhenius totiž s teorií panspermie před mnoha a mnoha lety přišel.

Tak vidíte, ani v myšlence nejsou původní.

Občas jsem, k velké nelibosti Velkého šéfa Vrchoty, tvrdícího, že nosím smůlu a snažícího se mě po odhalení bez prodlení vyhostit, obšťastnil ústav svou přítomností. Antipatie Velkého šéfa k mé osobě jsou ovšem mnohem přízemnější a nízké, leč neventiluje je a hranou pověřivostí proti sobě popouzí Majera.

Když jsem den po Faustově zmizení vstoupil do ústavní kafárny, prokouřené místnosti, určené pro krátké siesty unavených vědeckých pracovníků a pro styk s plebejskou veřejností, srazil jsem se ve dveřích s elegantním mužem. Voněl exkluzivním parfémem a hodlal vstoupit zároveň se mnou, dle českého zvyku nedávaje přednost.

„*I'm sorry,*“ omluvil se, aby tím prozradil zcela netuzemský původ, „*I'm looking for Mr. Davidek. Don't happen to be he?*“

„*No, I'm not. My name is Peter Vista,*“ chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že se na půdě ústavu objevil cizinec, a že mu jako oběť vyslali Karla, který angličtinou vládl nejlépe.

„*Jmenuji se Richards. Franklin Richards,*“ představil se a vzpomenuv pověsti rodného Albionu, nechal mě konečně projít. A

Angličan to byl nepochybně, má profesorka tohoto jazyka nás odmítala krmit amerikanismy a hustila do nás čistý Oxford, aby pokročilé studenty přiučovala cockneyské i modernější londýnštině. Mám tak na rodáky z metropole nad Temží sluch.

Kafárna byla prázdná. Usedl jsem na židli a v rámci boje proti kouření jsem začal mezi zuby zpracovávat mátovou žvýkačku. Pan Richards chvíli nerozhodně postával, asi mu dřevěné židle a odřená deska rozklíženého stolu nepřipadaly příliš honosné, ale pak si sedl také, všiml si nevysypaného popelníku na stole, zalovil v kapse tvídu a vytáhl doutník ráže Tlusté Berty. Už víte, kdo z aktérů následujícího rozhovoru je hodný chlapec a kdo padouch?

Rozhodně nezačal o počasí, ve světle osmdesátiwattové žárovky to jaksi ani nejde, pokud nepatříte do početné rodiny ještě nepřejetých krtků a nechcete si poklábosit s kolegou z vedlejší štolý o humiditě okolní hlíny.

„Těž pracujete v tomto ústavu?“ vypálil od boku.

„Ne,“ odvětil jsem, zastaviv přípravy k vyfouknutí bubliny.

„Novinář? Kvůli interview?“

„Ne,“ (Ó nikoliv, má krásná paní, na tyhle otázky mě nedostanete).

„Kolega z jiného ústavu? Konkurence?“

„Ne,“ (Celej říčnej, čéče, jak dlouho to vydržíš?)

„Ach tak, poslíček.“

Naštěstí se v ten moment otevřely dveře a prošla jimi Jana, doprovázená vytouženým Karlem. Představil jsem je a Karla přenechal panu Richardsovi.

„Copak dělá vaše Venuše?“ zacvrlikal jsem na kamarádku líbezně. Opřela se o stěnu, ruce zastrčila do elegantně tmavého pláště a přes mé rameno sledovala konverzujícího Karla.

„Žádné výrazné změny, človíčku,“ prohlásila po chvíli, když si uvědomila, že mluvím na ni. Navoněný Ostrovan zřejmě dělal větší dojem.

„Zkoušeli jsme alkalitu na bé sedmnáct, negativní, potom taky mikrospóry šestadvacet a xenosterilitu invenčního řetězce pro polarinigenční sekvence. Jo, a Vrchota přijechal z napůl utajované konvence SETI, pročez máme pro dalších několik let výzkumnej program.“

„Faust se nenašel?“

„Volala jsem po všech příbuznejch, o kterejch nám prozradil, že mají telefon, a že je můžeme obtěžovat. Dostala jsem od nich moře dalších tipů, ale nic. Nikde se neobjevil.“

„Asi ho fakt odnes‘ čert.“

Pokrčila rameny. Karlovi se mezitím podařilo Angličana zlikvidovat.

„Asi nějakej špion, lidi,“ řekl, když za Richardsem zaklaply dveře.

„Agenti z Harvardu?“

„Dost možná. Ale ne, jen se hodně divně vyptával na ústav. Vůbec ničemu nerozumí, i když Vrchotovi tvrdil, že je od řemesla taky biolog. Zopakoval jsem mu ty slátaniny, který ti napovídala Jana a on jen moudře pokyvoval.“

„Všimla jsem si,“ děla xenosterilita polariniteligenční sekvence, „Zbaštili to oba. Ale když Petr řekl Faust, tak ten človíček nějak ožil.“

„Třeba mu to něco připomnělo,“ mávl Karel rukou.

Ale já na Janin pozorovací talent dal. Přes slovní mlžení, jímž zastírala neschopnost sinic a chlorel učinit ústavní akvárium životadárným, bylo tohle děvče přece jen zkušenou matadorkou výzkumu. A schopnost přesného pozorování patří k přednostem biologa, hodného svého titulu.

Na dveře mé představivosti zaklepala další záhada.

Faustovo spojení s tajemným panem Robertsem.